

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 177 - 25 Kuruş

3 - Ekim - Çarşamba - 1951

ERTESİ GÜN İKİ GENÇ ANTONİO LİMANINA GİTMEK İÇİN KINGSTON'DAN AYRILDILAR.

SENİNLE OLDUĞUM ZAMANLAR RÜZGARA KAPILMIŞ GİBİ OLUYORUM. İRADEME HÂKİM DEĞİLİM.

BOŞ VER.. BENDEKİ İRADE İKİMİZE DE YETER..

İŞTE BENİM YATIM.. SENİ ONUNLA TANIŞTIRAYIM

JAMAYKALI ADAM

AY.. AYAGIM KAYDI. MUVAZENEM KAY. BOLDU.. DÜŞÜ. YORUM.. TUT..

ŞİMDİ DE KAL. BİM SANA MEY. LETTİ JAK..

BENİM Kİ DE SENİNKİNE YASLANIR. İKİMİ. ZİNKİ DE YIKIL. MAZ.

BEN HAYATI BİLİRİM İDDİASINDAYDIM. AMA GALİBA YENİ ÖĞREN. MEĞE BAŞLIYACAĞIM. BENİ SAHİDEN SEVE. BİLECEK MİSİN?

VICKİ'YLE JAK SEVİŞMEĞE DALDILAR VE SAATLERİN NASIL GEÇTİĞİNİ FARK BİLE ETMEDİLER.

ARTIK KINGSTON'A DÖNEMEYİZ SEVGİLİM ANTONYO DA KALMAK ZORUNDAYIZ.

AZ SONRA LİMANDA BİR GAZİNO-LOKANTADA...

ARTIK, BU GÜNDEN SONRA BENİ UNUTMAYACAĞINI TAHMİN EDERİM JAK

BUGÜN HAYATIMIN EN NEFİS VE EN TEMİZ SAATLERİNİ YAŞADIM. BU ANLARI UNUTMAK DEĞİL YAŞATMAK DEVAM ETTİRMEK İSTERİM. BUNUN İÇİN YAPMIYACAĞIM YOKTUR. MAZİYİ SİLMEK SENİNLE YENİDEN YAŞAMAĞA BAŞLAYIYORUM. MAYI BİLE GÖZE ALIRIM. SAHİ Mİ JAK?

HOGGAN'IN TEKLİFİNİ HATIRLIYOR MUSUN? VENEZUELLA'DAN KAGAN ÜÇ HASTA MAHKUM İYİ PARA VERİYORLARMIŞ. ONLARI YAKALAR ZENGİN OLURUM. NAMUSUMUZLA YAŞARIZ.

ARKASI VAR

Mazisini Unutan Kadın

Yazan:
Yves Dermeze
Çeviren:
Sayhan Bilbaşar

Mendoza şehri sokaklarında birkaç günden beri büyük bir kargaşalık hüküm sürmekteydi. Bir takım asiler hükümet kuvvetlerine karşı ayaklanmışlar; bu arada birçok kimse ölmüş, bazı binalar berhava edilmişti. Gomez tayyare fabrikaları hakkında bir rapor tanzim etmek vazifesiyle bu şehre gelmiş bulunan Georges Lanzin, mücadele devam ettiği müddetçe, kiraladığı villadan dışarı adım atmamış bu arada, memleketine göndereceği raporu kaleme almakla meşgul olmuştur.

Üçüncü günün akşamı her şey tekrar eski halini buldu. Hükümet kuvvetleri asileri sindirmiş ve elebaşları cezalandırmış olmalıydı. Georges Lanzin hava almak ve biraz dolaşmak üzere sokağa çıkmakta mahzur görmedi. Etrafına pek dikkat etmeden, kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde yürüyordu.

Aniden, burnunun dibinde çalan bir korna onu kendine getirdi. Üstü açık ve fevkalâde lüks bir arabayla arasında en fazla iki kişilik mesafe vardı. Araba gıcırtilar içinde fren yaparken Georges Lanzin de kendini tekrar kaldırıma attı.

Vakıa kaldırımdan inmiş bulunduğu için etrafına dikkat etmesi lâzımdı; ama asıl dikkatsizliği ters istikamette gelen otomobilin yapmış olduğu aşıkardı. Ama Georges Lanzin, direksiyonun arkasında oturanın; en az otomobil kadar sık ve güzel bir genç kadın olduğunu görünce bütün bunları unuttu:

— Affedersiniz, dedi, şehrin kargaşalığı bize dikkati filân unutturdu. Az daha başınızı derde sokuyordum.

Kadının yüzünde çok acayip bir ifade vardı. George'ye cevap verince, çok uzaklara bakıyormuş gibi bir halle:

— Allahım, Allahım! diye söy-

En az otomobil kadar sık bir güzel kadın...

leniyordu.

O zaman genç adam:

— Yorgunsunuz galiba, dedi, sizi evinize kadar götürüyüm.

— Bilmem, bilmem ki...

— Nerede oturuyorsunuz?

— Nerede mi oturuyorum... hiç

hatırlamıyorum. Her şey kalın bir duvarın ardında, veya karanlıkların arasında gibi...

George Lanzin direksiyonun başına geçti ve kadını villasına götürdü...

Ertesi sabah George her şeyi bi-

liyordu: İsyan hareketi başladığı zaman genç kadın sokakta bulunuyordu. Aniden patlayan silâhların hasıl ettiği gürültü ve kargaşalık esnasında birden bire her şey hafızasından silinmişti. Otomobil kendisine ait değildi. Yolda bomboş durduğunu gördüğü zaman insiyaki olarak ona binmiş olmalıydı.

Dolores -Georges adını dahi hatırlayamayan kadına bu isimle hitap ediyordu - bir hafta onun evinde kaldı. Delikanlı onun sadece vücuduna değil, bütün varlığına da sahip olabilmeyi arzuluyordu. Ama Dolores maziyi hatırlamadıkça bunun mümkün olamayacağını biliyordu. Öyle ya, kadının kocası hayatta olabiliirdi; belki de şehirde harıl harıl onu aramaktaydı.

Sekizinci günün sabahı sık giyimli, orta boylu bir adam gelerek Georges'in, tahminlerinde yanılmamış olduğunu, meydana çıkardı. Adam Dolores'in kocası olduğunu iddia ediyordu. Kadının bulunduğu odadan içeri girince:

— Manola! dedi ve ilerleyerek onun kolunu tuttu. Ama bu hitabın, beriki üzerinde hiçbir tesiri olmadı, o zaman adam Georges'e dönerrek:

— Senor, dedi, karım mazisini unutmış gibi; bu hâdise sık sık vukubulur. Bizi biraz yalnız bırakırsanız, ona anlatacağım bazı hususî hâdiselerle hafızasını yerine getirmeğe muvaffak olurum.

Georges Lanzin, vaziyetin alacağı şekle göre hareket etmeyi muvafık bulduğu için derhal odadan çekildi; ama dışarda yirmi dakika beklediği halde odadan hiçbir ses çıkmadı. O zaman kapıyı itip içeri girdi ve feci bir manzarayla karşılaştı: Orta boylu adam, Gomez tayyare fabrikası raporunun içinde bulunduğu çekmenin önüne boylu boyunca serilmişti. Sirtına bir bıçak saplıydı. Çekmecenin hemen yanı başında duran masanın üzerine, ilk bakışta nazarı dikkati çekecek şekilde şu mektup konmuştu:

«Georges,

«Uç sene müddetle bu adamla yaşadım. Bana daima bu aşk numarasını yaptırttı; her hâdisenin sonu şantajla biterdi. Bu defa da Gomez plânlarını ele geçirmek istiyordu. Ama benim, sırasında hakikaten âşık olabileceğimi hesaba katmamıştı. Onu öldürmeğe mecbur oldum. Seni müşkül bir vaziyete soktuğum için beni affet.

Manola Alvarez»

Güzel Hizmetçi

Yazan: Arnaldo Fraccaroli

Çeviren: Vahit Orgun

Della Malva markisi, gazetede ki küçük ilânları gözden geçiriyordu. Birdenbire duraladı. İlânlardan birinde:

«Genç, sevimli ve zengin bir dul, kırk yaşından yukarı olmayan asil bir aileye mensup sıhhatli, yakışıklı, dü-rüst ve temiz ahlâklı bir erkekle evlenmek istemektedir. Talibin malî durumu nazarı itibare alınmayacaktır...» deniyordu.

Della Malva markisi, ilânı tekrar tekrar okudu; sonra, tam bana göre, bu parasız zamanımda hem zengin hem güzel bir kadın fenerle arasa idim bulamazdım diye düşündü. Hemen o-

turup, ilândaki adrese bir mektup yazarak bu izdivaca talib olduğunu bildirdi.

Della Malva markisi, birkaç gün sonra, aldığı bir mektupla, genç dul tarafından davet edilince hemen verilen adrese gitti.

Kapıyı genç ve güzel bir hizmetçi açtı. Della Malva markisi, hizmetçiyi tepeden tırnağa kadar şöyle bir süzdü ve:

«Bahse girerim ki genç dul bu kadar güzel değildir... latsen bir açüze olsun. Kendisi zengin, hizmetçisi de bu kadar güzel olduktan sonra işim iş-tir...» diye düşündü.

Hizmetçi, Delva Malva markisini, bekleme salonuna aldıktan sonra, çekilirken:

— Efendim, hanımefendi şimdi teşrif edeceklendir; siz biraz istirahat buyurun; dedi.

Della Malva markisi, hizmetçinin salondan çıkmak üzere olduğunu görünce, çapkınlıktaki ihtisasına güvenerek hemen hücumu geçti:

— Rica ederim, gitmeyiniz! Cüzelliğinizi doya doya seyretmeme imkân veriniz! Siza çok güzel olduğunuzu söylemem lüzumsuzdur. Her halde bunu birçok kimselerden duymuşsunuzdur...

Hizmetçi:

— Aman efendim, o ne biçim söz; derken sahte bir mahcubiyet edası altında ayrıyordu.

Della Malva markisi:

«Mükemmell... İzler yolunda gidiyor» diye düşündü sonra aralarındaki mesafeyi kapatarak kızı kucaklamak istedi.

— Rica ederim, uolu durunuz... diye hizmetçi kız mıyıldandı. Hanımefendi içeri girebilir... latsen, bakın beni çağırıyor...

Hizmetçi kız, Della Malva markisinin kolları arasından ayrılarak dışarı çıktı. Az sonra tekrar geldi. Bu sefer artında çok sık bir elbise vardı. Yaptığı tuvaletle kat bekat güzelleşmişti. Della Malva markisini haşın nazarlarla süzerek:

— Sizi ben davet etmiştim, dedi. Fakat deminki tecrübeden sonra artık ziyaretinizin hiçbir önemi kalmadığını takdir edersiniz. Evime girer girmez hizmetçimi kucaklayan bir insanı; kendime koca olarak seçmem...

— Haklısınız, diye Della Malva markisi cevap verdi. Daha ilk görüşte hizmetçinize âşık olduğum için müsaade ederseniz ben de sizinle değil (Arkası 14. sayfada)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yeni işlerini filân idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ATES SİPAHİ

Yazan: Rebha Sakir

Tarihî Roman: 1

Beyşehir ovasında at koşuran bir yaylı araba ve beş atlı, dar bir patikaya gedikleri zaman birdenbire durakladılar. Atlar korkuyla kulaklarını dikti, bir anda birkaç ağız birden ağır bir küfür savurdu:

— Brehh anasını!.. yine Celâ-liler!

Yaylı arabanın, muhafızları arabanın yanına gelerek beklediler. Fakat ekilmemiş bir tarla içinde görünürken yirmi kadar atlı birden bire dört kola ayrıldılar ve yolcuları her yandan sarıverdiler.

Huysuz bir beyaz at üzerinde dimdik duran genç irisi bir sipahi eli kılıç tutanlara doğru baktı:

— Yoldaşlar, vuruşmak mı diler siniz? Yoksa bizi gücümüzle bırakmak mı?

Kafileden ihtiyar bir yeniçeri bağırdı:

— Gücünüz nedir?

— Arabaları arıyacağız!

Genç atlılardan biri tükürür gibi haykırdı:

— Celâlisiniz, belli.. Lâkin elinizi emanetimize buluşturmayız!

Genç irisi ve levend sipahi etrafındaki adamlarına doğru elini sallıyarak beyaz atını şahlandırdı:

— Basın!.. Vuruşacağız!

Ortalık bir anda karıştı, dört koldan kafiye hücum eden Celâ-liler çala kılıç gelip geçtiler ve göz açıp kapayıncaya kadar beş silâhlı ve altı yolcu yerlere serildi.

Kafileden erkek olarak yalnız arabacı sağ kalmıştı. Genç irisi sipahi atını, bu hale hayretle bakıp duran ihtiyara yaklaştırdı:

— Nereden geliyorsunuz?

— Hacıttan... Sadrazamın yolundan...

— Kim var arabada?

Arabacı birdenbire hiç beklenmeyen bir serkeşlikle dikildi:

— Orası sana ne gerek!

— Dik kafanı bana kopartma ihtiyar.. kanına mı susadın? Ve atını hızla mahmuzlayarak yaklaştı, arabacıyı omuzundan tuttu, kaldırdı ve çimenlerin üzerine attiverdi.

İşte bu sırada, arabanın içinden bir kadın çığlığı duyuldu, kırmızı bez perde oynadı ve saçları pırlantalı taraflarla süslü güzel bir kadın başı uzandı. Çin çin öten bir sesle:

— Yeter, yeter artık!.. Kimsin sen? Ne istiyorsun? diye bağırdı?

Genç irisi sipahi atından indi ve arabanın penceresine yaklaştı.

— Biz yol keseniz sultanım. Bugün bahtımız açık çıktı. Önümüze Tanrı sizi çıkardı. Tanrıya şükürler olsun, inci bulsaydık sizden daha baba da olmazdı.

Kadının siyah gözleri hiddetten yanıyor ve yaşla doluyordu. Beyaz yüzü asabiyetle gerilmişti. Bir şey söyleyemiyor, fakat kaşları gittikçe çatılıyordu.

Sipahi gayet nazikâne bir şekilde eğilip kadını selâmladı:

— Adım Süleymandır, bana dağlar delisi derler!

Kadın:

— Dağlar delisi mi? diye bir çığlık attı.

— Evet, bu odadan şehre kadar beni böyle bilirler!

4

Kadın dik dik ona bakıyordu. Arabanın içindeki diğer ikisi genç kız, birer köşeye sinmiş, üstlerini ipek halılarla örtmüşlerdi.

Kadın homurdanır gibi:

— Söyle, ne istiyorsun? Altınlarımı vereyim de yıkıl, git karşından!

Süleyman belindeki ince, işlemeli hançerini çıkarıp arabanın içine attı:

— Sultanımın uğrunda canımı vermeğe âmadeyim. Amma, kovulmaya gönlüm kail olmaz!.. Bir gün bu hançer lâzım olur, saklayın!.. Şimdi kaemize kadar misafir geleceksiniz!

Kadın birdenbire itiraz etmek için dikildi, fakat Süleyman bir saniye içinde dönerek atına atladı ve adamlarına seslendi:

— Haydi, kaleye gidiyoruz!

Atlar yorgun adımlarla yürüyorlardı. Gece koca Beyşehir ovasına iri, kara bir kartal gibi çökmüştü. Ta karşı dağ eteklerinde yer yer ateş noktacıkları parlıyor, mehtap, kara bulutlardan

Athlar, birdenbire yolcuları her yandan sarıvermişlerdi.

sıyrıldıkça, yamaçlara doğru uzanıyordu.

Öndeki araba içinde üç kadın vardı. Biri biraz evvel Süleymanla konuşan kara gözlü kadındı. Diğerleri ise iki cariye idi. Kara gözlü kadın, arabanın içine düşen hançeri eline almış mırıldanıyordu:

— Gerçek, dedi. Bu bana bir gün lâzım olur. Belki de bu pis haydudun bununla canını cehenneme gönderirim! Dur, bu ne? Bu ses ne? Şarkı mı bu?

Üçü de birden kulak kesildiler. Dışarıdan ince, yankı bir erkek sesi geliyordu. Karanlık içinde, gittikçe açılıp yayılan bir erkek sesi... Bir köy şarkısı söylüyordu.

Cariyelerden biri gayri ihtiyari:

Ne de güzel sesi var sultanım.. Kendi de levend mi?

Genç kadın kaşlarını çatı:

— Sus, Ağzını yırtarım. Eskiyanın levendi mi olur? Soyguncu herif!.. Dağ azmanı!

Araba küçük ormanı geçince hafif bir tepeye doğru tırmanmaya başladı ve dik bir bayırdan sonra bir yamaçta birdenbire durdurdular.

Dışarıda nal sesleri duyuldu ve bir anda arabanın perdesi oynadı.

Süleymanın hafif ve oksayıcı sesi duyuldu.

— Kadınım bizi hoş görsün, yolumuz buradan sonra diktir.. Arabalar çıkamaz. Kaleye atla gitmemiz lâzım... Sultanım örtünsün de, terkemize alalım...

Kadın yine aynı hiddetle perdeyi çekti ve bağırdı:

— Bizi dağa mı kadırıyorsun pis eşkiya? Söyle, ne istersen vereceğim... İstanbul'dan sana tümen tümen altın gönderirim... Bütün malımızı al... Bizi bırak... Yolumuza dikilme...

Süleyman başını genç kadına yaklaştırmak baktı.

Gözleri ay ışığında parıl parıl yanıyordu... Bıçakla yarılmış gibi kıpkırmızı duran dudakları üstünde ince, parlak bıyıkları tel tel ayrılmıştı. Uzun külâhından dışarı kıvrık sarı saçlar fırlamıştı. Genç kadın bir iki saniye içinde gözlerine hâkkettiği bu dağ adamda, pek eşkiya çapı göremedi. Bu kadar ince işlenmiş erkek gözlerinde, kötü düşünceler olamazdı.. Bu şehzade kılıklı, ince

ipek gömlekli ve kadife cepkenli adamda fena bir yürek olmasa gerekti...

Süleyman beyaz dişlerini gösteren bir gülüşle güldü:

— Ne düşündün sultanım? dedi.

Kadın bütün ümitleri mahvolmuş bir mazlumlukla boynunu büküdü:

— Niçin bizi bırakmak istemiyorsun?

— Elbet bir bildiğim var...

— Ya bizim...

Birdenbire kuru bir ayak gürtlüsü duyuldu. İnce ve kısa boylu bir adam, Süleymana yaklaşıp mırıldandı:

— Padişah'tan haberci gelmiş.. köyde sizi beklemiş... Tez gelsin! diyorlar...

— Kim?

— İlâhi Bey...

Süleyman başını çevirerek genç kadının yüzüne sert sert baktı:

— Haydi, feraceni sırtına at kadınım... Tez elden gitmemiz gerektir...

Kadın tekrar, aynı inatla itiraz etmek istedi.

Sipahi Süleyman, bir solukta arabanın içine abanarak genç kadını kucakladı ve dışarı çıkardı.

— Hatunun feracesini verin!

Genç kadın bu birbiri ardı sıra gelen şaşırtıcı hareketlerden okadar bunalmıştı ki, kendinde o anda bir kuvvet bulup itiraz edeme-

di, şaşkın şaşkın baka kaldı...

Sipahi Süleyman ise, cariyelerin korku içinde uzattıkları feracayı genç kadının vücudüne sardı, sonra hızla eğildi, kuvvetli kollarla kadını kaldırdı, kütüğüne alarak birkaç adım yürüdü, atına yaklaştı ve bir solukta hayvanın üzerine atladı.

Kadın işte o anda isyan etti

— Bırak beni, bırak beni!, diye bağırarak sipahi Süleymanın göğsünü ve omuzlarını yumruklamağa başladı.

Fakat sipahi Süleyman, bu küçük yumrukların hareketlerini görmüyormuş gibi mırıldandı:

— Rahat oturdun mu?

Kadın hiddetle bağırdı:

— Haydut, pis eşkiya! Senin kelleni uçurtacağım!

Sipahi Süleyman, bu tehdidi duymamış gibi, onu tekrar tüy gibi kaldırarak yumuşak semerin üstüne oturttu...

— Sıkı dur, dedi, ellerini omuzlarına at... Hayvanım pektir... düşersen, bir yerin kırılır!

Genç kadın inatla başını eğmiş, bir türlü genç adamın dediğini yapmak istemiyordu.

Genç adam, iki yumuşak ve küçük eli tuttu, omuzlarına koydu ve birden bire atını kırbaçlayarak dik dağ yolunu çıkmağa bağladılar...

Genç kadın, ilk anda ellerini tekrar geri çekmek istemişti. Fakat sarsıntı, onu büyük bir korkuya düşürdü, parmaklarıyla deli Süleymanın omuzlarını sıktı, düşmekten, yuvarlanmaktan korkarak vücudünü onun geniş göğsüne soktu...

Sipahi Süleyman hiç konuşmadan karşıya bakıyordu... Genç kadının mevcudiyetinden hiç haberdar değilmiş gibi, ara sıra başını geriye çeviriyor, gözleriyle bir şeyler araştırıyordu.

Genç kadın bu ipek gömlekli, kadife cepkenli adamın bir türlü yüzüne bakamıyordu... Burun deliklerine, saf dağ havasıyla bu dağ erkeğinin temiz ve tıhaf kokusu doluyordu.

Genç kadın artık korkusunun geçtiğini farkediyordu. Öyle ya, adamdan korkuyor mu idi? Bu adam insanı öldürür, mahveder miydi? Ve bu adam...

Evet genç kadında, artık korku yoktu... Onun yerine garip, tuhaf, acayip düşünceler girmişti... Öyle düşünceler ki, bunları kafasından geçirdikçe tatlımsı bir ürperme duyuyor, bu ihtimallerin doğuracağı neticelerden yarı tiksindir, yarı hoşlanır gibi oluyordu...

★

Dağlar delisi Süleyman, Anadolunun göbeğinde tam bir saltanat kuran adamdı. Payitahtta kıyametler kopuyor, Hüseyin Paşanın sadareti etrafa binbir entrikalar serpiştiriyordu...

Koca Osmanlı ülkesinde kimse kimseden haberdar değildi. Herkes istediği gibi yaşıyor, kuvvet, müthiş bir yumruk halinde aczi param parça ediyor, yamyası eziyordu. Genç Murad, tahta çıkınca, vaziyet hiç değişmemişti. Kösem Sultanın hırsı, artık Osmanlı ülkesinde bir âşifte oyununa dönmüştü... Uyuz, miskin sadrazamlar, devletin hazinesine el atmış, sinsi hareketlerle yalnız rahip gördükleri adamları hançerliyerek iş görmeğe çalışıyorlardı.

Bütün bu keşmekeşlik içinde Süleyman bu uzun ovalarda tam bir hükümdar hayatı yaşıyordu. Maiyetinde yüzlerce adam vardı. Genç Osmanın katlinden sonra buraya sığınan zorbaları, Süleyman mum gibi uslandırmış, azgın ve perişan sipahiliklerinden bir anda çıkarıvermişti...

(Arkası var)

NAT PINKERTON

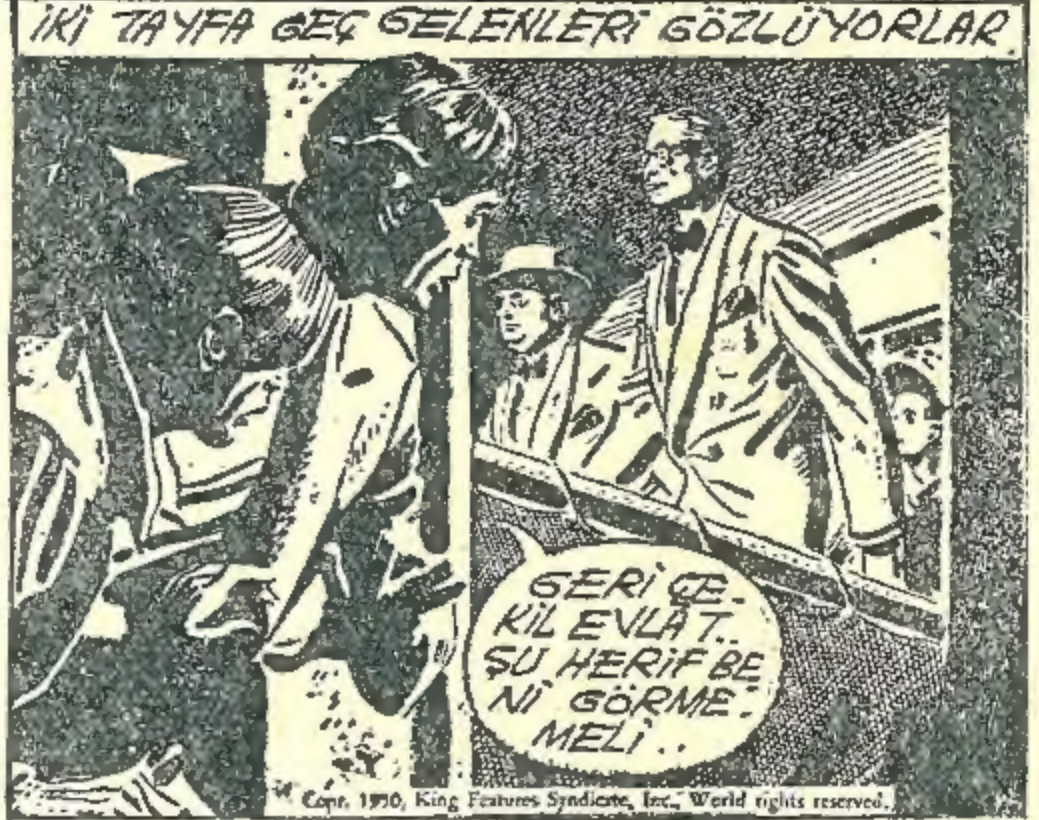

4

YOLCU GEMİSİ VEZÜV. YANIN YOLA ÇIKACAĞI GECE MARCİNİN ŞE-REFİNE VEDA EĞLEN-ÇESİNDE..

MÜSTAK VE KONTON BEL KONTE ŞE-REFİNE SİZİN SE-REFİNE SEVGİLİ PEPİM

KONT NA. SİL BİR SEYMİŞ? BİL MİYÖ. RUM. BİZİ NAPOLİDE KARŞI- LIYA. ÇAK.

İKİ TAYFA GEÇ GELENLERİ GÖZLÜYÖRLAR

GERİ GE- KİL EVLAT. SU HERİF BE- Nİ GÖRME- MELİ..

NEDEN KAÇTIK? KİMİDİ O ADAM?

PINKERTON ADLI BİR AYNA SIZ. BENİ MAHVETTİ. O OL- MASAYDI ŞİMDİ NİLYO- NERDİM.

PINKERTON GEMİDE YOLCUYSA HAKLIYLA- CA- GİM.

VAZGEÇ KISKAÇ.. HERŞEYİ MAHVEDERSİN ÖNCE DEFİNE- Yİ BULALIM.

BU SIRADA BEŞ GÜNERTE YUKARIDA

NAT. ÇİÇEKLERİN PEK GÜZEL. SANA AVRUPADAN NE GETİ- REYİM?

KENDİNİ SABUK GETİR

BENİM İŞLERİMDEN KİMSEYE BAHSET- MEZSİN BİLİRİM. AMA M- ANDREW'UN TELEFONUNDAN MARCİYE BAH- ETME EMİ?

TABİİ NAT. MAR- Cİ NE KA- DAR GÜZEL DEĞİL Mİ?

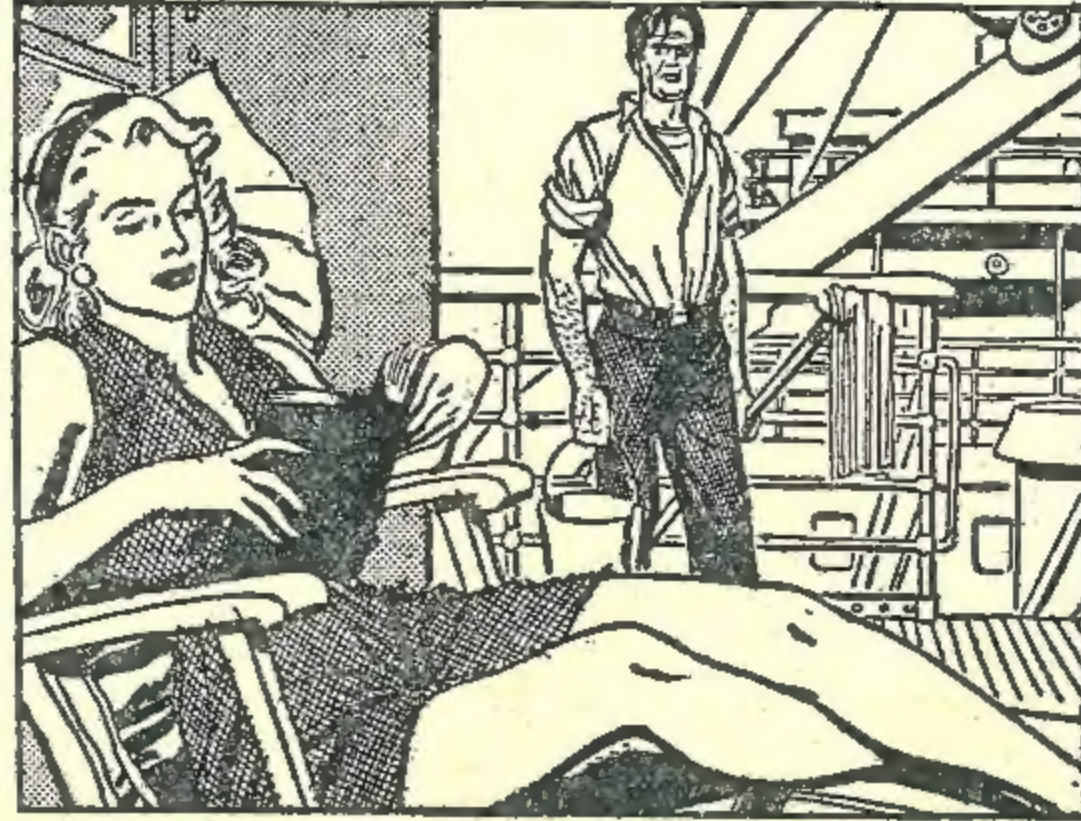

YOLCU OLMİ- YANLAR DIŞA- RI... GEMİ KALKIYOR..

YOLCU LİSTESİNDE PİN- KERTON YOK. AMA GE- MİYE GELDİ. DEMEK BİRİNİ GEÇİRDİ ACABA...

PURSER A5

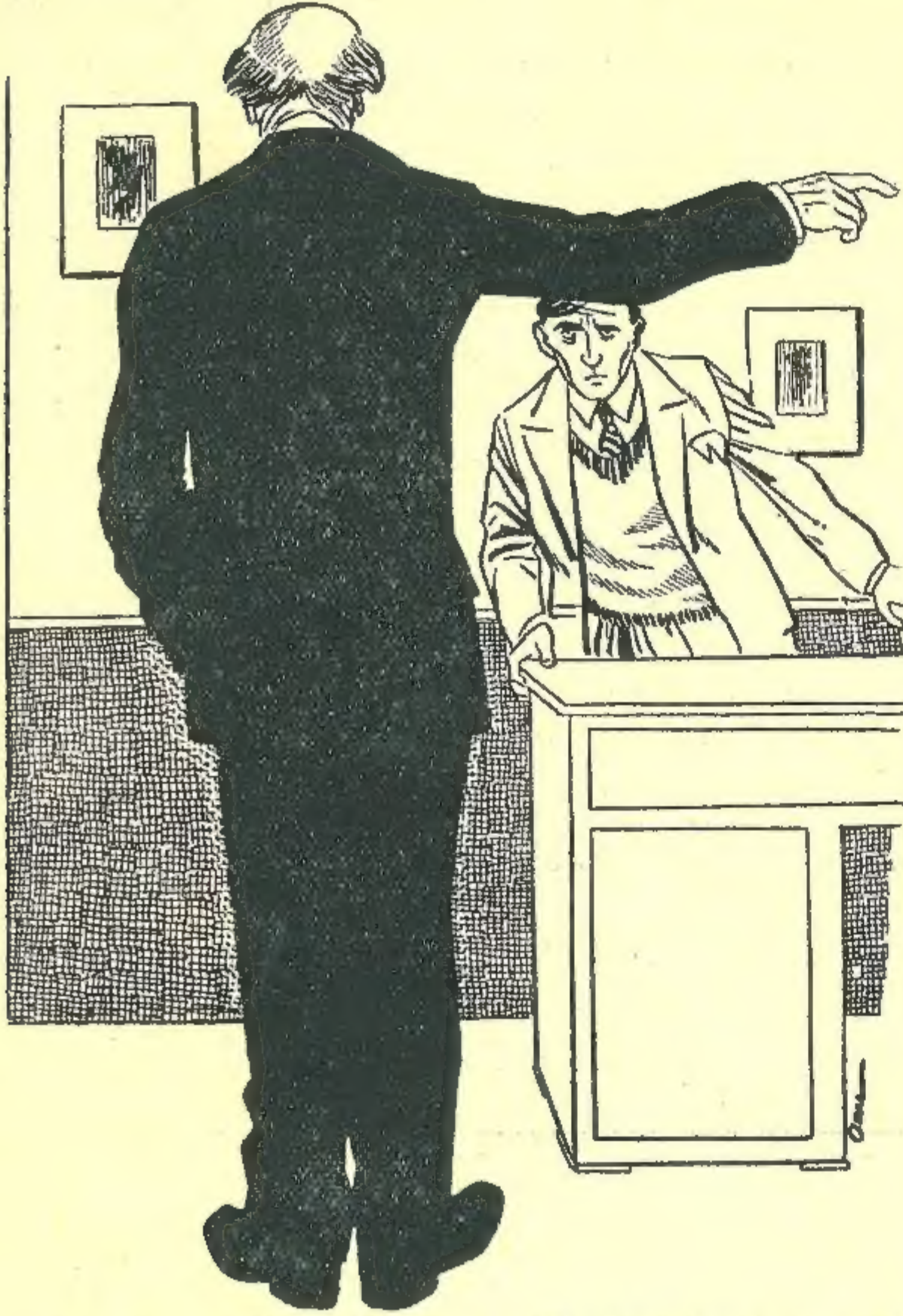

NEW-YORK TA BUYRUN MR. AN- DREW. TEKRAR GÖRÜŞTÜĞÜNE MEMNUN OLDUM.

ARKASI VAR

Dalavereli Alış Veriş

Nakleden: Semih Demirci

Stegmeyer ve Wilfred Phillips buraya gelerek, Plywick'lerin mallarını bizden satın alacak ve buna karşılık olarak da yed bin liralık bir çek bırakacaklar. Biz de bunun dört binini Plywick şirketine yatırıp, geriye kalan üç bin lirayı cebimize koyarak belimizi doğrultmaya çalışacağız.»

Chrystal hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu: «Fakat Stegmeyer'lerin on bir buçukta verecekleri çek ki on ikiye kadar nasıl paraya tahvil edeceğiz?»

Hobson güldü: «Sana, her şeyi dakikası dakikasına hesap ettiğimi söyledim zannedirim. Ama onlar eğer, bu malları henüz satın almadığımızı, yani kendilerine o anda bizim olmayan bir şeyi satmak istediğimizi anlarırsa hapi yutarız. Bütün cesaretimizi toplayarak bunu sezdirmemeye çalışmalıyız.

«Çekin paraya çevrilmesi meselesine gelince, buna o anda madeten imkân olmadımı ben de gayet biliyorum. Hibbert'lerin bizdeki stokunu unuttun mu yoksa? İşte bunu karşılık olarak göstermek suretiyle bankadan para çekeceğiz ve çevireceğimiz dalavereli kimsenin ruhu bile duymayacak.»

«Hibbert buna asla razı olmaz.»

Hobson: «Oldu bile, diye cevap vererek arkadaşının önüne bir tomar kâğıt attı. Kâğıtların muhteviyatını büyümüş gözlerle süzen Chrystal şaşkınlıktan handiyse küçük dilini yutacaktı.

«Bu da ne? Hayret doğrusu. Demek ki ihtiyar Hibbert'e bu muvakkat ciro muamelesini imzalatırdın ha?»

Hobson düşünceli bir tavırla ortasına baktı ve yavaşça: «Ha-

yır, dedi imzasını taklit ettim.»

Chrystal'in yüzü allak bullak olmuştu.

«Aman Allahım. Sahtekârlık yaptın demek. Anlaşırsa mahv oluruz.»

«Korkacak bir şey yok, dostum. Dört bin lirayı bankadan alıp Plywicklere verdikten sonra iki gün içinde çeki paraya tahvil edip bankaya yatırarak Hibbertin stokunu kurtaracağız ve onun bütün bunlardan hiç haberi olmayacak.

«Phillips ile Stegmeyer buraya geldiği zaman ben gene bu iskemleye oturarak pencereyi soluma alacağım. Sen de dışarı çıkıp karşıki sokağın köşesinde durarak beni gözetliyeceksin ve sol elimle yapacağım şu işareti görür görmez çeki aidiğimi anlıyarak, Hibbert'in stokunu rehin gösterip dört bin lirayı çekmek için doğrudan bankaya koşacaksın. Oradan da Disneylere giderek Plywick şirketinin mallarını satın alacaksın. Böylece biz de kendi malımızı satmış olacağız.

«Ya sen işaret vermezsen ne yapacağım?»

«Hiç, Phillips ile Stegmeyer'in gittiğini görünce buraya gelirsin. Beraberce cezaze menasimimizi hazırlarız.»

Chrystal: «Bu iş benim hiç hoşuma gitmiyor, dedi. Fakat her şeye rağmen söylediğin gibi hareket edeceğim.»

Nihayet vakit geldi ve Chrystal ciro muamelesine ait sahte evrakı kocaman bir zarfa yerleştirerek çıkıp gitti. Hobson da yerine yerleşerek düşünmeye başladı. Şimdiye kadar Phillips ve Stegmeyer üzerinde daima iyi tesir bırakmış ve itimatlarını sarsacak en küçük bir şey bile yapmamıştı. Bu yüzden de kendisini sevdiğilerinden şüphe etmiyor ve işe şimdiden olmuş gözü ile bakıyordu.

Tam o sırada kapı vuruldu ve Phillips ile Stegmeyer odaya girdiler. Adamların yüzlerinin gülümsediğini farkeden Hobson de-

(Arkası 14. sayfada)

Özel bir yaz sabahı, Hobson - Chrystal şirketinin ik ortağı gıslı bir konuşma yapmak için buluşmuşlardı. Çünkü işleri böyle aksi gitmekte devam ederse iflâs tehlikesi baş gösterecekti ve onlar buna mutlaka bir çare bulmak mecburiyetindeydiler.

Hobson, Chrystal'in meyus bir ifade ile buruşmuş yüzüne baktıkça büsbütün ümitsizliğe düşüyordu. Zira her zaman canlı ve neşeli bir adam olan arkadaşını böyle görmeğe hiç alışık değildi.

Chrystal belki dördüncü defa olarak: «Elimizden hiçbir şey gelmiyor, diye söylendi. İster istemez kadere boyun eğeceğiz.»

Hobson elindeki kâğıdı uzatarak sordu: «Peki ama, bu ne olacak? Plywick şirketinin elindeki malları ve hisse senetlerini satın alıp, bunları kârla bir başkasına devrederek vaziyetimizi düzeltmeyi düşünmemiş miydik?»

«O iş çoktan suya düştü, azizim. Hem bu kadar parayı bize hiç kimse vermez ki zaten.»

Hobson: «Şimdi beni iyi dinle, Chrystal, sen bütün hafta korku içinde kıvrınırken ben boş durmadım. Ve eğer şu birkaç saat içinde talihimiz yardım ederse tam üç bin lira kazanacağız. Bugün Plywick şirketinin adamları saat on ikide Disney'in yazıhanesine gelecek bizden, kendilerinden satın almak istediklerimiz malların bedeli olan dört bin lirayı tahsil edecekler. Bu parayı nakit olarak veremediğimiz takdirde ise yatırdığımız depozitonun yanacağını ve aramızdaki anlaşmanın feshedileceğini de biliyorsun tabii.»

Chrystal «Sen mutlaka aklını kaçırdın! diye bağırды. Bu parayı bulmamıza imkân yok.»

«Hiç üzülme. Ben her şeyi düşündüm. Saat on bir buçukta Louis

Küçük Anne

Yazan: John Quill

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

Kasabamızın yeni doktorunun muayenehanesindeydim. Bir aralık dışarda bir takım gürültüler oldu ve hasta bakıcının,

«İçerde hasta var, giremezsiniz,» dediğini duyduk.

İnce ve pek tatlı bir çocuk sesi, «Ama hemen girmezsem çocuğum ölür,» diyordu. Nihayet kapı açıldı ve içeriye yedi yaşlarında son derece güzel bir kız çocuğu girdi. Kucağında muhtelif bezlere sarılıp sarmalanmış bir bebek vardı. Kü-

çük kız gyet ciddi bir üzüntü ifadesiyle,

«Doktor amca, çocuğum çok hasta, ne olur muayene ediverin,» diye yalvardı.

Doktor, ekseri doktorlar gibi, çocukları seven ve anlayan bir adamdı. Kıza belli etmeden bana hafifçe göz kırptı, sonra bebeği uzun uzadıya muayeneden geçirdi. Nihayet doğruldu ve,

«Çocuğunuzun bir şeyciği yok,

hamfendi» dedi. «Yalnız fazla şeker vermeyin. Sonra daha fazla uyku uyusun!»

Küçük anne büyük bir minnet hissiyle doktora teşekkür etti, sonra çantasından bir kâğıt parçası çıkardı. Bu kâğıdın üzerine iğri bûğrü bir yazıyla, «Beş dolar» yazılmıştı. Doktor ciddi ciddi,

«Teşekkür ederim,» dedi. Kız da aynı ciddiyetle,

«Dışarda, vizite ücretinizin üç dolar olduğu yazmıyor mu, efendim?» diye sordu.

Doktorun bu şirin ve güzel kıza bayıldığı aşıkardı. Hiç istifini bozmadan,

«Ha, affedersiniz,» dedi ve cüzdanından iki tane hakiki birer dolarlık çıkararak kıza verdi.

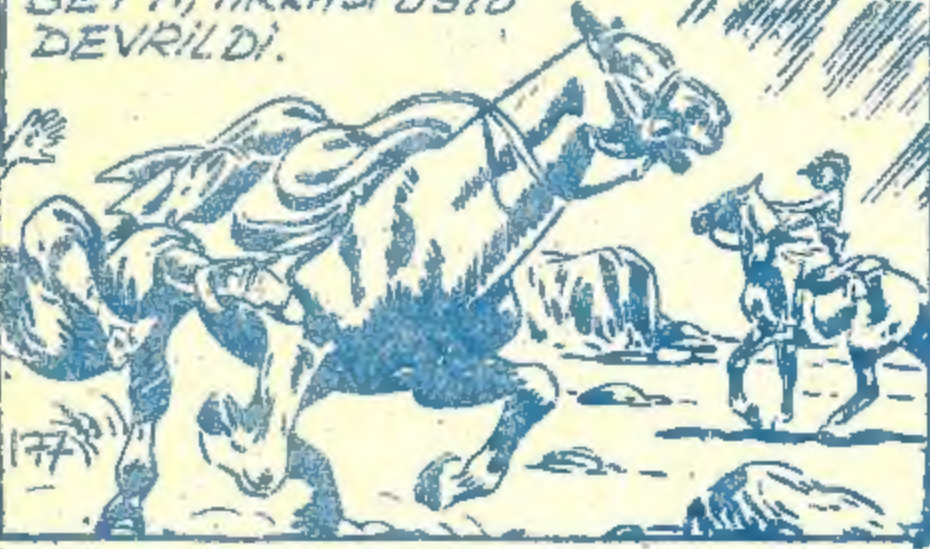
Küçük anne dışarıya çıktığı zaman doktor başını yandan yana sallıyarak kıkır kıkır gülüyor ve «Aman yarabbi, ne şirin şey!» diye söyleniyordu.

Ben de aynı fikirdeydim. Ama biraz sonra köşe başındaki dondurmacıya girdiğim zaman fikrimi değiştirdim. Zira bizim küçük anne köşede kendi gibi birkaç küçük bûnla birlikte dondurma yiyordu. Dondurmanın parasını, doktoru demin vermiş olduğu bir dolarlık lardan birisiyle öderken arkadaşlarına,

«Yarın sıra mektep sokağında ki göz doktorunun,» dediğini du-

GİZLİ VAZİFE !..

AT ÜRKTÜ. KOŞMAYA BAŞLADI. GONZALES MUVAZENESİNİ KAYBETTİ, ARKASI ÜSTÜ DEVRİLDİ.

AT UZAKLAŞTI. MIŞELİN YALNIZ KALDI.

KURTULAMAZ. ALLAH AYASI. NA DOLAŞTIRDI.

MIŞELİN, ALENİ BULMaktan ÜMİDİ KESTİ. GİFLİĞE GİDEN YOLU TUTTU.

NE OLDU ACABA YAŞIYOR MU?

EYET NİŞANLISI ALEN YAŞIYORDU. VE ÇOK UZAKLARDA DEĞİLDİ. TABANCA SESLERİNİ DUYDU.

GECEYARISI GÖLDE SİLAH SESİ !?

ALEN BİRAZ YÜRÜDÜ KİMSE. Yİ GÖREMEDİ.

HERHALDE YANILDIM. BU RADA CANLI NE GEZER?

YOLUNA DEVAM EDECEK Tİ. AY IŞIĞINDA KENDİNE DOĞRU KOŞAN BİR AT GÖRDÜ.

ÜSTÜN DE KİM SE YOK.

YANILMIŞTI. ATIN SÜRÜKLEDİĞİ BİR ZAVALLI! KİM OLABİLİR.

KİM OLURSA OLSUN.. KUR. TARACAĞIM ONU..

ALEN HAYATINI TEHLİKEYE KOYDU. ATI TUTTU.

AT SİL. KİNDİ VE ÜS. TÜNDEKİ YÜRÜ ATTİ.

İNŞALLAH HENÜZ HAYATTADIR.

KİMBİLİR NE İZTİRAP ÇEKMİŞTİR. YÜZÜ FARAMI PARÇA..

YÜZÜNÜ TEMİZLEDİ

YAŞIYOR.. HAYATINI KURTARMA. GA ÇALIŞMALIYINI.

YARDIM ETTİĞİ İNSANIN GONZALES OLDUĞUNU TANIDİĞİ ZAMAN SEVİNİ AZAL. MADI.

GONZALESİN AKLI BAŞINA GELDİ VE ALENİ TANIDI.

AH.. DEMEK SENDİN?

SEN ALEN.. SEN ÖLMEMİŞ MİYDİN?

ATINI TUTMASAY. DİM SEN O YOLUN YOLCUSU İDİN..

TEŞEKKÜR EDE. RİM. BÜTÜN KE. MİKLERİN KIRILDI. DİZKAPAĞIMDA BİR KURŞUN VAR.

BASKA ?

ARKASI VAR

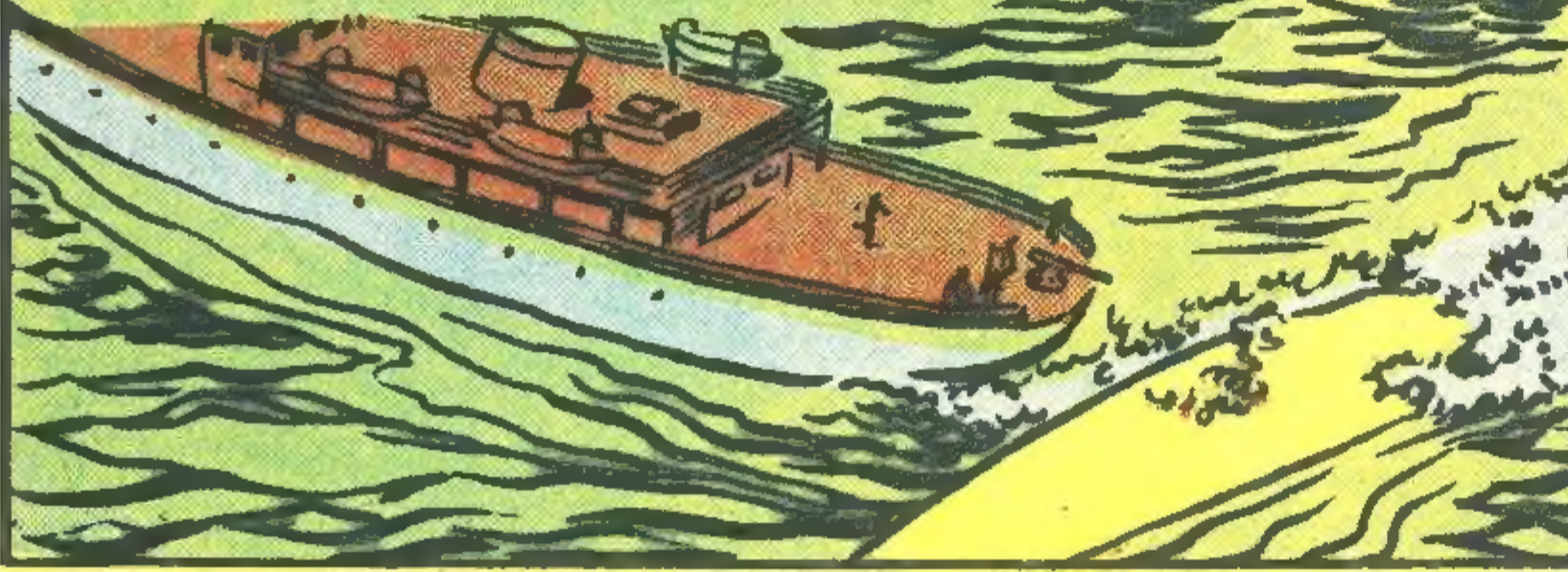
MANDRAKE

HAYALET BALINA

ESRARENGİZ HAYA-
LET BALINA ARGOS,
YA TINA HÜCUM ETTİ,
FAKAT PERVANEEYE İŞA-
RET ETTİREME
Dİ.

HAYALET BA-
LINA.. BAKIN
IŞIK SAĞI-
YOR..

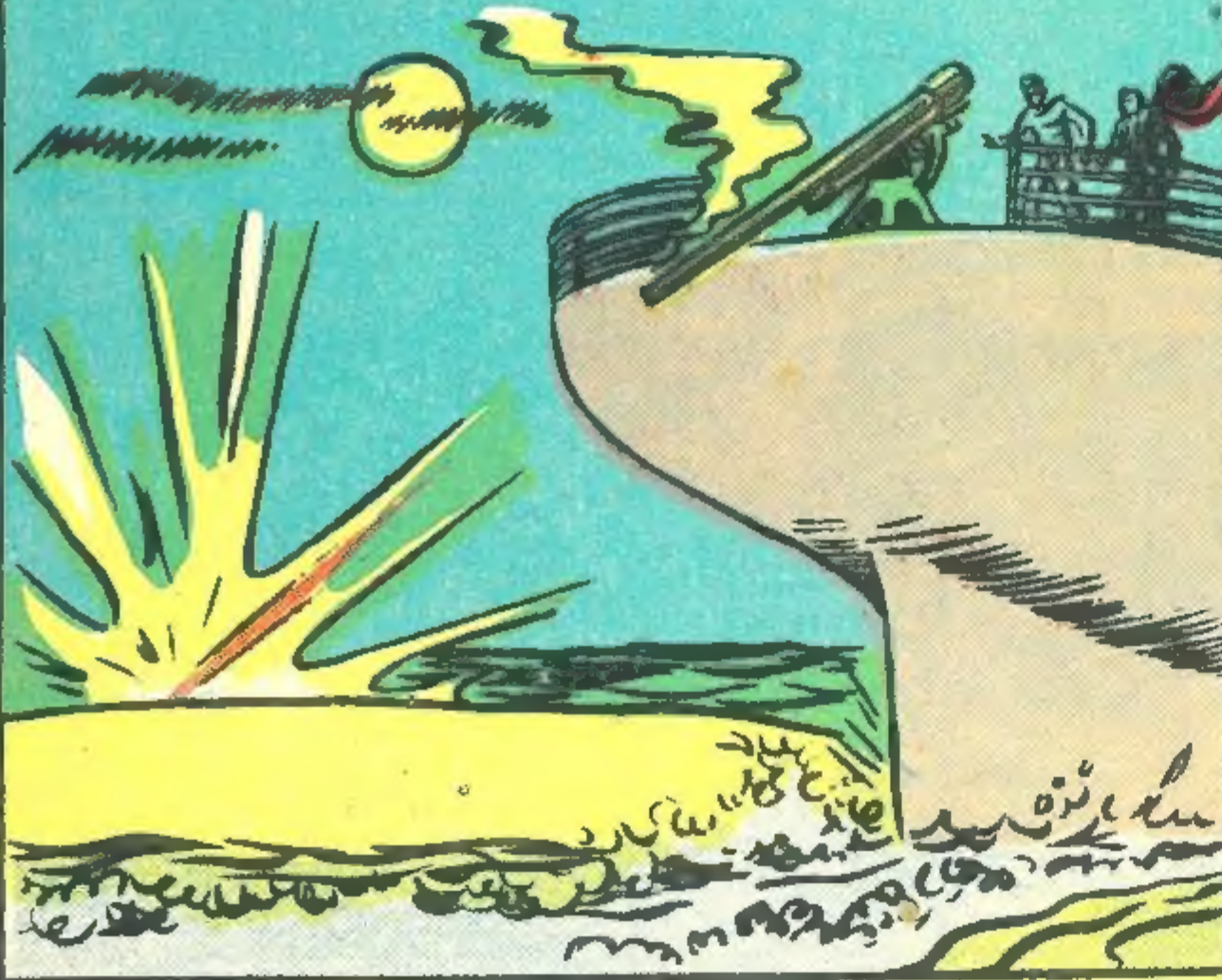
BİZE ÇARPMAGA
GALIŞIYOR.. KAP-
TAN GEMİYİ TAMİ
ZAMANINDA GE-
VİRDİ..

BU ONU BATIRIR.
CANAVAR GERİ
DÖNÜYÖR..

ATEŞ ET..

MERMI BALINAYA ÇARPTI VE GERİ SIĞ-
RADI. TAM O SIRADA BALINA YATA ÇAR-
PTI. YAT SARSILDI.

YATA ÇARPTIKTAN SONRA BALINA SULARA
GÖMÜLDÜ

KAYBOLDU..
ÖLDÜRDÜK
MÜ ACABA?

ÇARP.. MERMI DERİ-
SİNİ BİLE SİYIRAMMI.
ŞA BENZİYORDU.

PERVANEMİZ
KIRILDI. TAMİR
EDEBİLECEK Mİ-
YİZ EDEMEYECEK
MİYİZ BİLEMIYORUM

ANSIZIN DENİZİN DİBİNDEN ÇIKIYORMUŞ
GİBİ PEYDA OLUVEREN IŞIKLI İNSANLAR
MEYDANA ÇIKIYOR. ARGOS'TAN BİR TAYFA
ONLARI GÖRÜYÖR VE DEHŞET İÇİNDE
HABER VERİYÖR.

KORSANLAR, BİR AN İÇİNDE YATI SARDILAR
SAYICA ONLARDAN ÇOK AZ OLAN ARGOS.
LULAR MÜDAFAAYA YELTENDİLER.
FAKAT BU KORSANLAR NEREDEN ÇIKIYOR.

KARTALIN OĞLU

KIZIN GÜZEL YÜZÜ, TATLI DİLİ ELMASI
YOLLUNDAN GEVİREMEDİ. YERALTI GÖLÜ
NÜ ARAŞTIRMA.
BA BAŞLADI.

BELKİ BİRİNİ
BULURUM.

30/1

GÖLÜN SONUNA GELDİ.
HIÇ BİR HAYAT İZİ GÖRÜNME-
YORDU. SUYUN KIYISINDAN
DİK KAYALAR YÜKSELİYORDU.

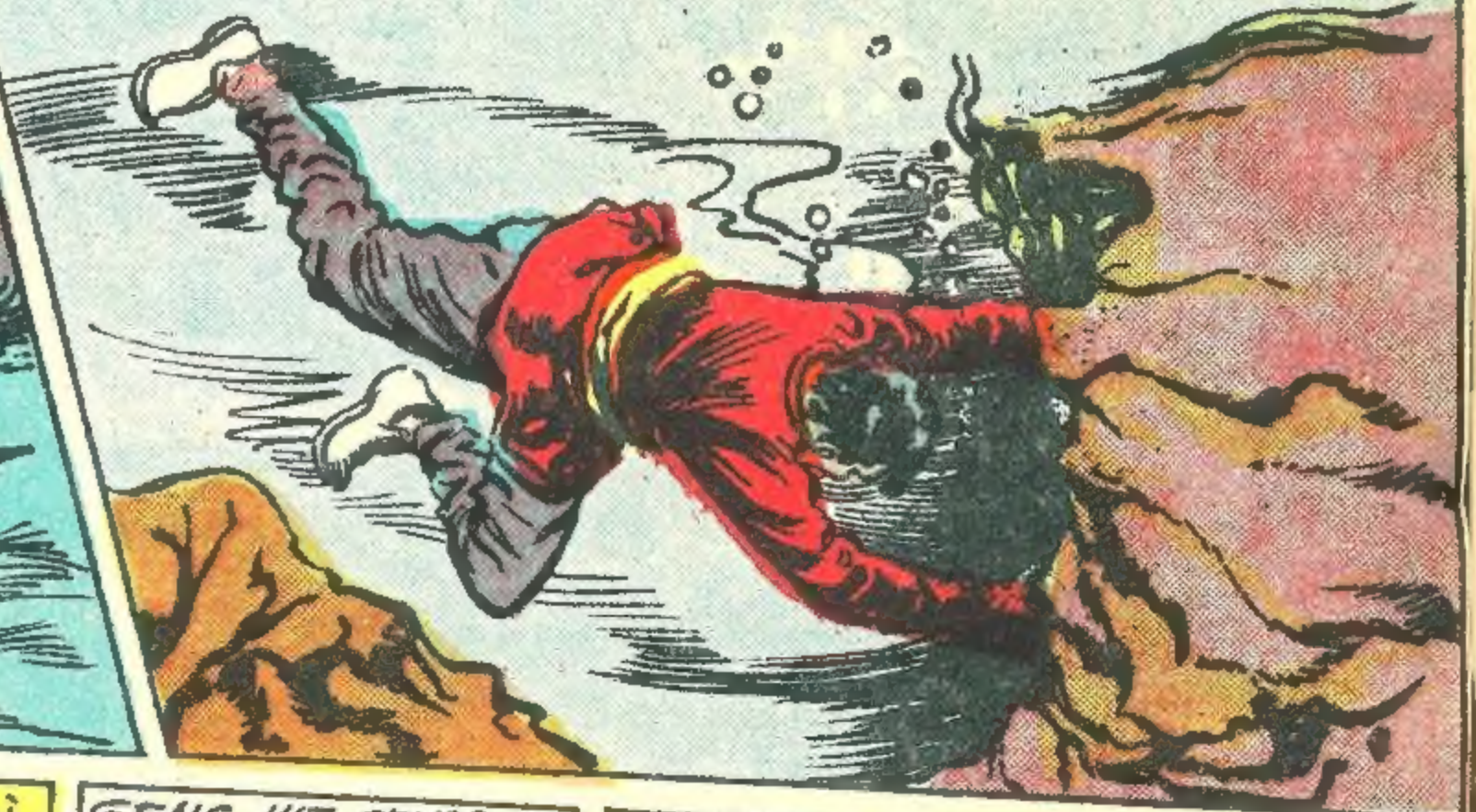
ELMAS ETRAFI BİR KO-
LAGAN ETTİ. TAM BU
SIRADA KAYANIN ÖBÜR
TARAFINDAN BİR ÇİĞLİK
DUYDU.

İMDAT..

ELMAS SUYUN ALTINDA BİR GEÇİT BULDU.

GENÇ
ADAM
KAYALA-
RIN AL-
TINDAN
BİR YOL
BULMAK
ÜMİDİ-
YLE
SUYA
DALDI.

SUYUN ÖBÜR YÜZÜNE
ÇIKTIĞI ZAMAN KOR-
KUNÇ BİR MANZARAYLA
KARŞILAŞTI.

177/1

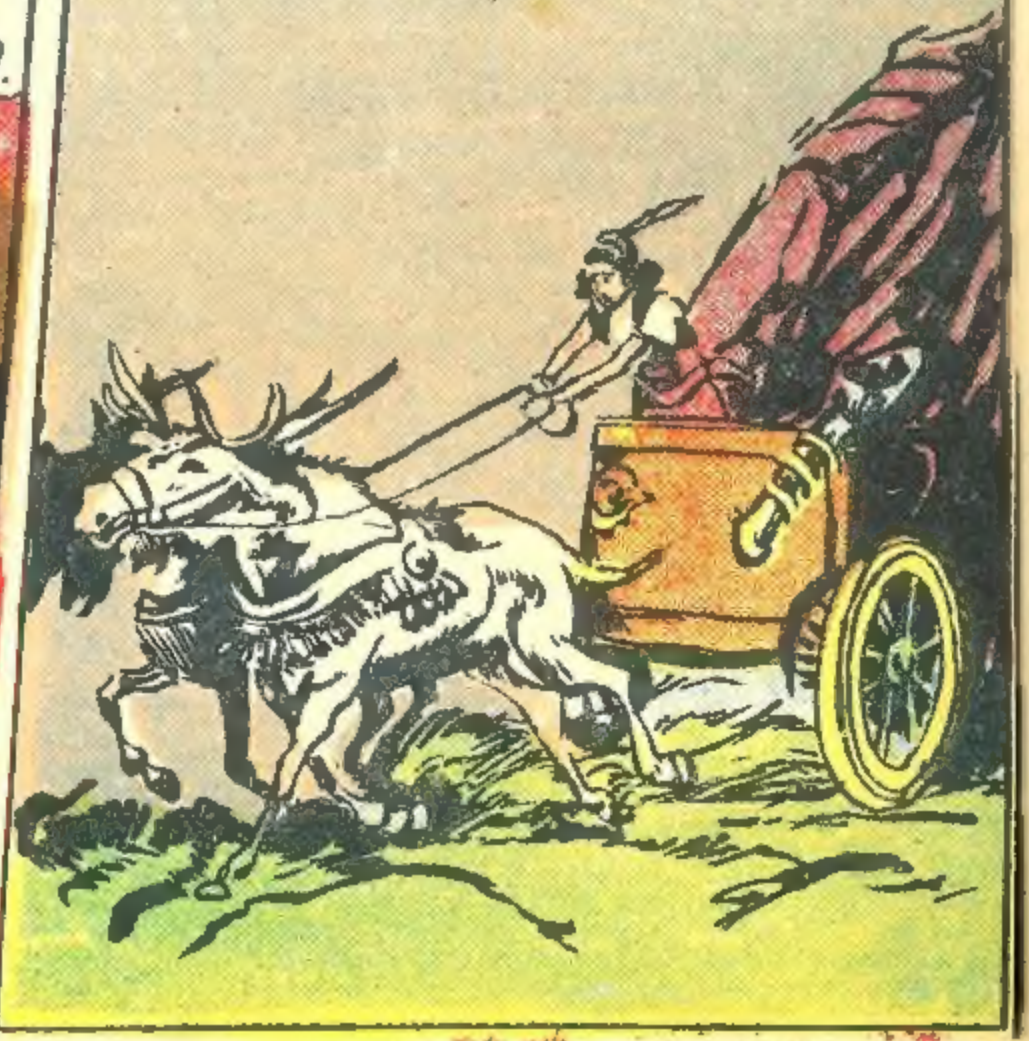
GENÇ KIZI E-
DERİN ELİNDEN
KURTARDI. KIZ
TEHLİKEDEN KUR-
TULUNCA TABA-
NA KUWET KAÇ-
TI. DUR.. BEKLE

GENÇ KIZ CEVAP VE
TEŞEKKÜR YERİNE
YAYINI GERDİ EL-
MASA BİR OKATTI.
DELI MİNE.. AZ
KALSIN BENİ VURA-
CAKTI

ELMAS KENDİNİ TOPARLIYA-
MADAN GEVİK KOŞULMUŞ ARA-
BASINI SÜRDÜ GİTTİ.

BU SIRADA İNDRA ADA-
RIN GERİ GELMESİNİ
BEKLİYORDU. GÖÇEBE-
LER YOLA ÇIKACAKLARIN
İNDRAYI BERABER GÖ-
TÜRMEK İSTEDİLER.

SİMLA.. ADAR DÖNMEZ
İSE, BU TORUNUMUN
ÖLDÜĞÜNE ALÂMETTİR.
BU TAKTİRDE YAŞAMANIN
MANASI KALMAZ.

İNDRA YALNIZ
İKİ GÜN GEÇİR-
Dİ. ÜÇÜNCÜ GÜN
SABAHİ GÖĞÜ
BİR UĞULTUDUR
KAPLADI.

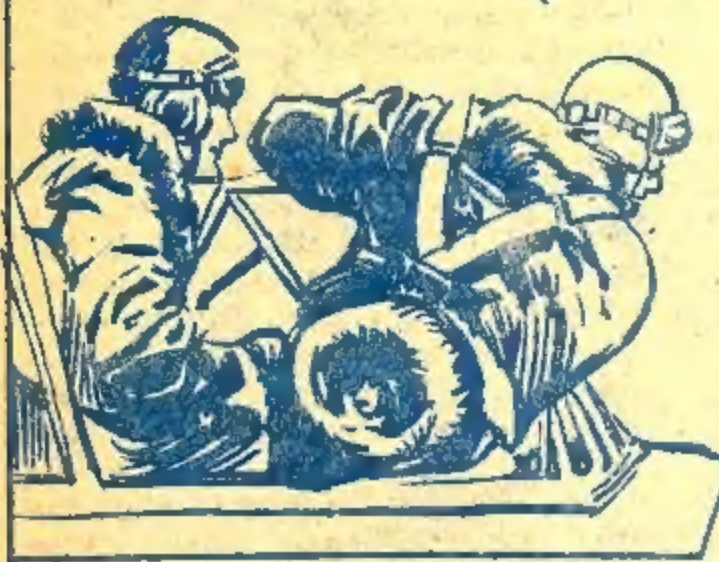
BİR İNGİLİZ TAYYARESİNDEN
İNDRAYI GÖRDÜLER.

NE GÜZEL ÇAYIR
BİL.. TAM İNEBİLE-
CEĞİMİZ YER..

NE ESASLI
İNİŞ OLDU
DEĞİL Mİ?

İYİ.. İYİ AMA.. PEŞA-
VER VALİSİ BİZİ
BEKLER. MOTORU
ÇABUK TAMİR EDE-
LİM, YOLA ÇIKALIM.

ÜZÜLME.. ÇABUK
TAMİR EDERİZ.. SEN
BAK ETRAFTA YARDIM
EDECEK BİRİNİ BULA-
BİLİR MİSİN?

ŞURADA
GARİP BİR
İHTİYARDAN
BAŞKA KİM-
SE GÖRÜN-
MÜYÖR.
HEY BABA..

SAGIR HER HÂLDE.. DÖ-
NÜP BAKMADI BİLE..

TAYYARECİLER İHTİYARIN YANINA
GİTTİLER..

NEYE CEVAP
VERMİYORSUN

BURADA
YALNIZ BA-
ŞINA NE
YAPIYOR-
SUN?

İNDRA BAŞINI
KALDIRDI. YAVAŞ
YAVAŞ CEVAP
VERDİ.

ÖLÜMÜ
BEKLİYÖ-
RUM..

TAYYARECİLER GÜLMekten KA-
TİLDİLAR. FAKAT İHTİYARIN KÖR
OLDUĞUNU GÖRÜNCE..

AFFET BİZİ BABA..
SANA YARDIM E-
DEBİLİR MİYİZ?

HİÇ TAHMİN
ETMİYÖRÜM
ÇÜNKÜ..

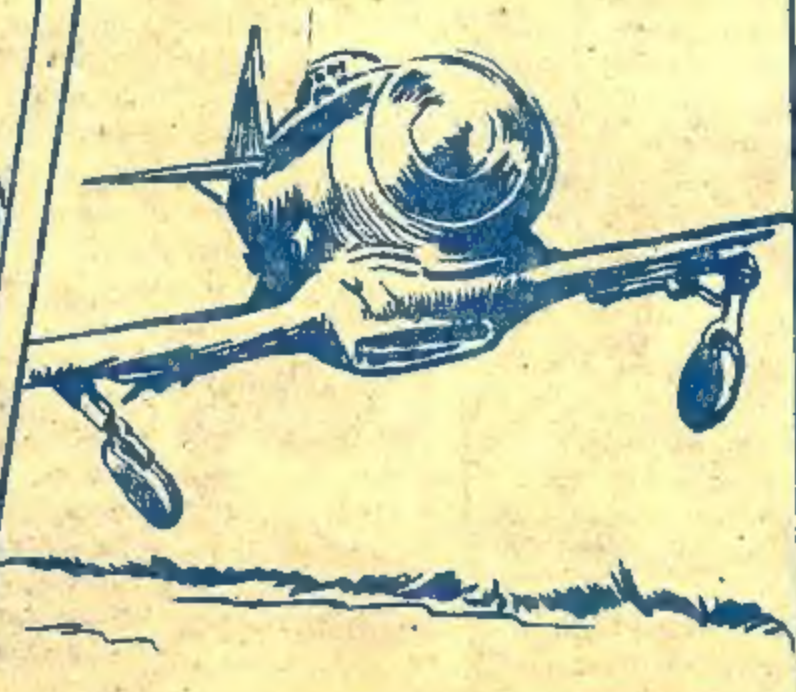
İNDRA
KİMSE
SİZ
BİR
DİLEN-
Cİ Hİ-
KÂYE
Sİ UY-
DUR-
DU.

ÖYLE YSE GEL
SEN BİZİMLE
PEŞAVERE..

HAYIR.. HAYIR
BENİ BIRAKIN..

İNDRAYI YAKALAYIP PE-
ŞAVERE GÖTÜRDÜLER.

PEŞAVERE İNER İNMEZ
İKİ TAYYARECİ KALININ YANINA
GİTTİLER.

ARKASI VAR

IF ADASINDAKİ
KONTES, GE-
MİNİN KOMUTA-
NI VE NAMLI
KORSAN, RAS
LION HEYAYNI
SAHİSTİ. YÜZLÜ
MASKELİ KAP-
TAN BİR EMİR
SUBAYI İDİ..

GOCUKLA KADINI YAKA-
LADIM FAKAT BUNDAN
MÜTEESİR
OLDUM

BANA KARŞI SEV-
GİN BU MU? BUKA
DAR YUFKA YÜREK
MİSİNİZ?

BU SIRA-
DA KON-
KİTA BİR
KAMARADA
AĞLIYOR
OĞLU ONU
TESELLİYE
ÇALIŞIYORDU

ATMACA REİS BİZİ
KURTARIR.. AG-
LAMA ANNE

ATMACA REİS

TAM BU SİRADA ANGELİKA-
NIN SESİ ONLARI BU DÜŞÜNCE-
LERDEN AYIRDI.

GÖZYAŞLARINI
İSRAF ETMEYİN MAY-
LEYDİ... İNTİKA-
MIM DAHA YENİ
BAŞLADI

SİZ
KİMSİNİZ?

IF ADASI KONTE-
Sİ ANGELİKA..
EĞER DAHA HO-
ŞUNUZA GİDERSE
RAS LION DİYEBİLİRSİNİZ
ATMACA REİS AŞKIMI RED-
ETTİ. ON-
DAN, SİZİN
İLE VE
ANASI
İLE İN
TİKAM
ALACA-
EİM

HAYIR..
SEN ANNEMİ
ÖLDÜREMİ
YECEKSİN

BU ANA KADAR
KENARDA SESSİZ
SESSİZ OTURAN
ELİOS KONTESİN
ÜZERİNE
ATILDI.

KONTES
GERİLEDİ
EL PERO
KOŞTU.

DEFOL ŞURADAN...
ŞİMDİ SENİ GE-
BERTİRİM

EL PERO GOCUĞU YERE FIRLATTI.
AYNI ZAMANDA MASKELİ KAPTAN ONA
KOŞTI

BIRAK ONU YILAN HERİF..
SENİN RUHUN SURATIN-
DAN DAHA KARA. ANA-
SINI KORUDU.

KAMARAYI BİR SESSİZLİK
KAPLADI. KONTES KAPIYA
YÜRÜDÜ KAD-
TAN...

SİNA GELİNCE KAPTAN YÜZÜN-
DEKİ MASKEYİ ÇIKARDI. ALTINDAN
AŞIL BİR DELİKANLILIK ÇIKTI. EVET
KONTES GÖK ZAR-
LIMISINIZ.. BEN
BİR CEN TİLME
NİM

KONTESİN ODA-
SINA GELİNCE KAPTAN YÜZÜN-
DEKİ MASKEYİ ÇIKARDI. ALTINDAN
AŞIL BİR DELİKANLILIK ÇIKTI. EVET
KONTES GÖK ZAR-
LIMISINIZ.. BEN
BİR CEN TİLME
NİM

BU SÖZLER KARŞISINDA SUS-
TU VE YALVARAN GÖZLERLE
KONTESE BAKTI.

HAYIR
ANGELİKA. EM-
REDİN İTİATE-
DECEĞİM

KONTES MUZAFFERANE GÜ-
LÜMSEDİ

ESİR KADINI
ÖLDÜRÜNÜZ

NASIL?

İntihar

Yazan: F. Demiray

Elinde bir kürek yangın enkazını e-
şeliyerek direk parçaları, yarı yan-
mış ev eşyası çıkartıyor, her bul-
duğu yeni şey için ayrı ayrı sevi-
niyor.

Günlerden Pazartı. Sıcak yerinde.
İskenderin aklına esmiş, arkadaşları bir zi-
yaret edeyim demişti. Onu o halle gö-
rünce önce bir başka yere geldiğini san-
dı. Etrafına baktı. Bütün evler yerinde.
Yalnız Ahmet Muinin evinin yerinde yer-
ler esiyor. Fena oldu birdenbire.

— Hey, arkadaş, diye seşlendi. Bu
ev ne zaman yandı?

Rençber zannettiği Ahmet Muin kü-
reğin sapına dayanarak:

— Vay İskenderciğim, dedi. Sen mi-
sin?

— Hayırdır inşallah. Ben seni renç-
ber sandım. Geçmiş olsun kardeşim.
Vah vah, pek üzüldüm. Ne oldu böy-
le, ne zaman?

— Söyle gel, komşunun duvarı gölge
ediyor. Ben de dinlenirim biraz. Gaze-
teni şu taşların üstüne ser, buyur otur.
Eğer enkaz arasında kahve takımı bu-
lursam sana bir de kahve pişiririm.

Gülüyor, alay ediyordu. Sanki evi
yanan adam o değildi. İskender çatlı-
yordu:

— Ne oldu yahu! Üstelik gülüyorsun.
Ev senin değil miydi?

— Benimdi.

— Neden yandı?

— Sen benim eski arkadaşımın. Sa-
na anlatabilirim. Söyle rahat otur. Ben
de suraya çökeyim. Fakat kimseye söy-
leme bunu. Evi ben yaktım.

— Sen mi yaktın?

— Evet, bak dinle. Biliyorsun ki be-
nim evham hastalığım vardı. Şimdi kal-
bim duracak, şimdi düşüp öleceğim di-

ye yemez, içmez, rahat edemezdim.

— Orası malum.

— Evet, karnım gaz yapar, tepem
kafıncalanır, ara sıra elim uyusur, yal-
nızlıktan korkar, merdiven çıkamazdım.
Son zamanlarda, yıllık iznimi alıp tek
başına kalınca bu hastalık dalıma bin-
di. Gezip yürümek istiyordum. Fakat ev-
ham beni bastırdı. Eve kapandım. Ken-
di kendime:

— "Bu da yaşamak mı? dedim. Ka-
fama bir kurşun sıkayım geberip gide-
yim!"

Buna yavaş yavaş alıştım. Tadı, tu-
zu olmayan bu hayatın ıstırahını neye
çekecektim. Zaten nasıl olsa öleceğim.
Fakat ya kafama sıkıttığım kurşun ka-
fatasının içinde bir dolayış kulağımdan
filan çıkar da beni çabucak öldürmez-
se. O zaman can çekmek uzun sürer.
Öyle bir çare bulmalıyım ki şıp diye
beni öldürsün. Zehir içsem uzun sürer
kendimi assam ip kopar, gazı bulup
kendimi yaksam can havliyle bağır-
yara bere içinde kurtarılsam. Günlere
düşündüm ve şu çareyi buldum. Han-
tabanca, hem zehir, hem ip, hem de ken-
dimi yakmak suretiyle intihar ederim.

Küllü, kömürlü elleriyle yüzünü ka-
pattı. Bir dakika kadar öyle kaldı. Yü-
zünü açtığı zaman terli cildinde fasla
fasla kömür ve toz karaları belirmiş ve
ter taneleri kirli kirli yuvarlanmağa baş-
lamıştı:

Bir teneke gazı odaya döktüm, dedi.
Elime tentürdiyot şişesini alıp masanın
üstüne çıkarak ipi boynuma geçirdim.
Tavan yüksek, masanın üstüne de alçak
bir mum iskemlesi koymuştum. Ip boy-
numda, bir elimde tentürdiyot şişesi, ö-
tekinde tabanca. Odanın bir köşesinden
tutuşturduğum kanapeler gittikçe hızla-
narak yanıyor, ateş yayılıyor. Şişeyi ağ-
zıma götürdüm. Bir hamlede yutmağa
kalktım. Ne münasebet. Bir yudumu ağ-
zıma öyle kavurdu ki şişe elimden düş-
tü. Hemen tabancayı ağzıma dayayıp
tetliği çektim. Çıt, işte okadar. Bir da-
ha, bir daha..

Tabanca ateş almıyor.
Alevler perdeleri sarmış ağızım bur-
num kavruyor, dumandan boğuluyo-
rum, tabanca elimden fırladı, sendeledim,
küçük iskemle ayakların altından kay-
dı, ip girtlağa dayandı, iki elimi boğa-
zıma götürmüş girtlağıma kurtarmağa
çalışıyorum. Bir ayağımın ucu yere de-
ğiyor ama kuvvet alamıyorum. Yarab-
bi çektiğim azabı düşün, sakaklarım da-
vul gibi ötüyor, nefesim hisıldıyor, ger-
gin ve kuru ipi girtlağımdan aralamak
için parmaklarımı, ellerime gömmeğe ça-
lıyorum, fakat telâştan, heyecandan ve
korkudan takat mi kalmış bende.. Ba-

şırmak istiyordum esim çıkmıyor, bu
sırada alevler de bana yaklaşıyor, oda
zifir içinde, ateşin sıcak suratımı haş-
lıyor..

Bir aralık nasıl oldu bilmiyorum, ar-
kaya doğru devrilince girtlağıma hafif-
ledi, bir parmağıma içeriye geçirdim,
sonra iki elimi parmaklarımı. Bir tart-
tım, bir daha ip tavandaki halkadan
koptu, yere yuvarlandım. Deli gibi ka-
pıya koştum. Fakat kapı alevler içinde.
Pencereler de öyle, bir köşede bir an
kadar kaldım. Sonra nispeten az yanan
bir pencereye saldırdım. Camı kırdım.
Artık avazım çıktığı kadar:

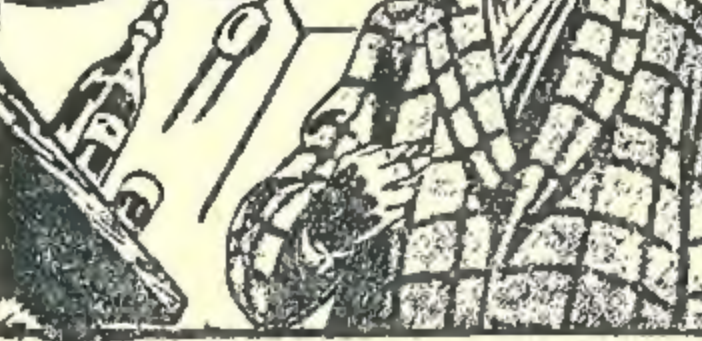
"Can kurtaran yok mu? Yanıyorum!"

VAZİFEM BİTTİ PATRON.
GALİBA İŞİ USTALIKLA
İDARE ETTİM

MACERA PEŞİNDE

BİR HAFTAYA KALMAZ
OTO YARIŞLARI BAŞLIYA.
CAK. BENUA HER NE
BAHASINA OLUR.
SA OLSUN BU
YARIŞA GİRMEME
LİDİR. FİRMAMIZ
ZİYAN EDER

DEMİK SİZ DE ŞAMA-
YONUN İSTİKBALİYLE
ALAKALISINIZ. LABEYBA.
NA BİR
KALEM
VER

177
Sevgili Jorj,
Ben bir şey
keşfettim. Seni
milyonlar. Bu akşam
saat 11 de üçüncü de
buluşalım. Fredi sen
yol göster. Diyordun

diye feryadediyordum.

Sokak ayaklandı, evlerden komşular
uğradı. Oda çatırdıyor, ben alevler i-
çinde haykınyordum. Aşağısı üç kat
bina. Nasıl atayım kendimi. Haydi su
borusuna yapıttım. İnmeğe başladım.
Pencereden alev dilleri uzanıyordu. Bo-
ruyu kavıyamıyor, tırnaklarımı kapla-
malara gömüyordum. Derken boru kop-
tu. Haydi paldır küldür aşağıya. Çeke-
timin eteği ikinci katın balkonundaki
sivri parmaklığa takıldı. Muallâkta, baş
aşağıya sallanmağa başladım. Çeket ya-
vaş yavaş yırılıyor, ben sekiz metre
havada sallanıyordum. Ha koptu, ha ko-
pacak. Bu sırada itfaiye yetiştii. Bağır-
malar, çağrılar, tepemde alevler, al-
tında boşluk ve alt katın sivri parmak-
lıklarla, bahçenin uçları keskin ve
sivri duvar parmaklıkları..

Komşular çığlıkları kopartıyor, itfai-
ye tente germeğe ve merdiven kurmağa
çalışıyor. Nihayet tente gerildi. "At
kendini" dediler. Ne mümkün, beyin üs-
tü sallanıp duruyordum. Derken birisi bir
hortum tuttu. Su ceketimi kopardı, boş-
luğa doğru uçtum. Bir de gözlerimi a-
cayım ki hastanedeyim.

Buram buram terliyordu. Rengi üstelik
sapsarı kesilmişti:

— İskender, dedi. Ben bu ölüm im-
tihanını geçirdikten sonra anladım ki
demir gibi bir insanım. İnsanın da ece-
li gelmeyince, ne yapsan ölmez. Ne mi-
demde gaz kaldı, ne bağında dönme, ne
de çarpıntı. Fakat ahıma o gece gel-
dikçe beynim duracak gibi oluyor. Ne
sağlam adammışım yahu. Şimdi hayatın
tadını da anladım. Yaşamak ne tatlı şey!

NE İDARESİ.
O VELET Bİ-
Zİ İYİ ATLAT-
TI

İKİNİZ DE BECE-
RİKSİZSİNİZ.

DIYANA PATRONUN ŞEY-
TANİ PLANINI TERER-
TER, KELİME BEKELİME
DİNLEDİ

OD. MAŞALLAH
MATMAZEL.. NE
GÜZEL KULAK
YAPIŞTIRIYOR-
SUNUZ.

YAZ.. "SEVGİLİ JORJ..
BEN BİRŞEY KEŞFET-
TİM. SENİ Mİ
HAKKAK
GÖRME-
LİM.

MİÖSYÖ ERTESİ GÜN.
BENUA.. SİZE BİR
MEKTUP VAR. DİYA-
NANIN YAZISINA
BENZİYOR..

NE OLA. BİLİR
? BU AKŞAM
ONBİRDE.
KOR-
KUNÇ..

BAK JORJ.. DİYA-
NA YAMAN KIZDIR
BAK.

BİR GÜLLE TOPUN
BİRİNİ ADAMIYLA BE
RABER UCUR
DI.

LAKONRAGA CEVAP
VERMEKTE GECİK
MİDİ. KARA YELKEN
LINİN ÖNÜN
DEN BİR
DUMAN YÜK
SELDİ.

ÇARPIŞMAĞA HAZIR
LANIN ÇOCUKLAR.
MÜMKÜN MERTEBE
CANLI YAKALIYA.
CAĞIZ

BU EMRE
SAVAŞ NA
RALARI
CEVAP
VERDİ.

KORSANLAR KRALI

No. 12

TAM BU SIRADA
KORSANLAR KRA
LININ DÜRBÜNÜ
İKIYE BÖLÜNDÜ.
BU BİR TESADÜF
MUYDU?

KARA YELKENLİ RİD'NÜN
SUYUNA KAPILDI YAVAŞ
YAVAŞ İLERLİ
YORDU.

BU SIRA
DA KOR.
SAN
GEMİSİ
NİN AN
BARINDA
BİRİDİ
NANİTİ
ATEŞ
LİYOR
DU.

KAPTAN...
DENİZDE
BİR İNSAN
VAR. KIYIYA
DOĞRU YÜ
ZÜYOR

GERİYE.
GERİYE
BASIN.
GERİYE

TAM ZAMANINDA GE
Rİ GEKİLDİLER. KARA
HAYALET BİR SALLAN
DI VE KOR.
KUNG BİR
PATLAYIŞLA
İKIYE
BÖLÜN
DÜ.
VE
BATTI.

KAPTAN...

GENÇ DENİZCI
DENİZDE BİR
ŞEY GÖRDÜ

BRIGAN
TİNİN
GÖRDÜ
GÜ ŞEY
HAKİKA
TEN
ÇOK
MÜHİMİDİ.

HEP ARADIKLARI ADI
DİLLERE DESTAN OLAN
ALTIN ŞEHİRİ ZENGİN
BELDENİN ADI SU ÜS.
TÜNDE YÜZÜYORDU.

KARA YELKENLİDEN
KURTULANLAR HEMEN
KARAYA VARDILAR. SİĞİ VE
ŞAMURLU KIYIDAN KARA
YA AYAK BAŞTILAR

GERİDEN GELEN
VE GEMİYİ UCU
RAN TAYFAYI BEK
LEMEDEN KA
GIŞTILAR.

HAYIR KONAN ATEŞ ETME
ONLARI CANLI ELDE ET
MELİYİZ. KARADA TAKİP
EDECEĞİZ GALİBA.

KAÇANLARDAN BAŞKA
DENİZİN ÜSTÜNDE
HIÇBİR CANLI
İZİ YOKTU
KOCA YEL
KENLİ ENKAZ
HALİNDE
AKINTIYA
KAPILMIŞTI.

«DALAVERELİ ALIŞ VERİŞ»

(6. sayfadan devam)

rin bir nefes aldı. Halbuki köşe
başında bekliyen zavallı Chrystal
kimbilir ne kadar sabırsızlanıyor
du.

İri yarı, esmer ve mağrur gö
rünümlü bir adam olan Stegmeyer
olindeki şişkin evrak çantasını aç
maya uğraşıyordu ve bunu gören
Hobson sevincinden az kalsın ba
yılacaktı. Yavaşça pencereye yak
laştı. O esnada saat te on bir bu
çuğu vuruyordu. İşler nihayet yo
luna girmek üzereydi.

Stegmeyer çantasından çıkar
dığı kâğıtları masanın üzerine bı
rakarak:

«Size bunu telefonla da haber
verebilirdim ama, dedi. Aceleniz ol
madığını bildiğimiz için lüzum
görmedik. Buraya da bize taktik
ettiğiniz malları satın almaktan
vaz geçtiğimizizi söylemek için gel
dik. Bugünkü durumumuz maale
sef bu alış veriş yapmaya müsait
değil. Gösterdiğiniz yakın alakaya
teşekkür ederiz. Her zaman emir
lerinize amadeyiz, efendim.»

Hobson beyninden vurulmuş
döndü ve oynadığı son kozun da
mahvolduğunu anladı. Bu ne ta
lihsizlikti, Yarabbi... Şimdi ne ya
pacaklardı?

Son gayretini sarfederek mün
kaşa etti, fiatı düşürdü, hattâ
yalvardı. Fakat hepsi nafileydi ve
herifler Nuh diyor peygamber de
miyorlardı.

Birdenbire telefon çaldı ve âhi
zeyi kulağına götüren Hobson'un
yüzü bir anda mum gibi sarardı.
Konuşan Chrystal'di ve neşe taşan
bir sesle: «Her şey yolunda, dos
tum, diyordu. Bankadan parayı
aldım ve hemen Plywick'lerin ilk
takistini yatırdım. Şimdi de Slin
gett barında seni bekliyorum. Gel
de birkaç kadeh atarak bu mesut
hâdiseyi kuthyalım, olmaz mı?

Hobson elleri titriyerek telefonu
kapadı ve alnına konan müzi'ğ bir
sineği kovalamak için için kolunu
kaldırırken aynı zamanda âni ve
korkunç bir feryat koparmaktan
kendini alamadı. Phillips ve Steg
meyer şaşırmışlardı.

Hobson dişlerini gıcırdatarak:
«Affedersiniz Baylar, diye mırıl
dandı. Kendimi hiç iyi hissetmi
yorum da. Siz geldikten biraz son
ra alnıma konan bir sineği kova
lamıştım. Tıpkı şimdi yaptığım
gibi. Meğerse o sinekle beraber
hayatım, şerefim, işim, her şeyim
ama her şeyim uçup gitmiş. Ölüm
işaretimi vermişim sanki.»

Stegmeyerle Phillips, delice
kahkahalar koparmaya başlayan
zavallı adamı yalnız başına bıra
karak çabucak uzaklaştılar...

GÜZEL HİZMETÇİ

(3. sayfadan devam)

de az evvel bana tebessüm eden hiz
metçinizle evlenmek istiyorum.

Delva Malva markisi, diplomatça
çevirdiği bu manevra sayesinde genç
dulu yumuşatacağına kani idi. Fakat
bu hususta, karşısındaki de kendisin
den aşağı kalır cinsten değildi:

— Pekâlâ; dedi. Sonra masanın
üzerindeki gonga vurdu ve içeri giren
yaşlı bir kadın; göstererek:

— İşte, hizmetçim, dedim. Sonra
sordu. Arzunuzu kendisine bildireyim
mi?

Della Malva markisi mat olmuştu.
Yalvaran bakışlarla genç dula bakarak:

— Sizi şerefim üzerine söz ver
iyorum, bir daha böyle bir şey olmaya
caktır; dedi.

Parasız olmasına mukabil Della
Malva markisi her kadının başını ko
layca döndürecek kadar yakışıklı idi.
Nitekim genç dulun da hoşuna gitmiş
ti:

— Sizi affettim, dedim. Fakat şu
nu daima aklınızda bulundurun. Bu
evde benim kadar genç ve güzel bir
hizmetçiye asla tesadüf etmeyeceksiniz.
Hizmetçilerimi daima yaşlı ve çirkin
ler arasından seçeceğim...

ALNIMIN

YAZISI

HALININ ALTINDAN BU MEKTUBU ANNA BULDU.
BİRAZ HAYRET EDEREK ALDI.

BU MEKTUP BURA.
DA NE ARİYOR?
HELE BİR BAKAYIM

TAM BU SIRADA TELEFON
ÇALDI VE HERVE'NİN MEKTUBU
YARIDA KALDI.

YİNE TELEFON..
BEN BU EVDE RA-
HAT EDEMİYECİK
MİYİM

HERVE RA-
PIYI AĞINCA
RÜZGAR MEK-
TUBU HALININ
ALTINA SÜ-
RÜKLEDİ.

ANNA MEKTUBU
ALDI. DIŞARI ÇIKTI.

KONTUN OLANBİTENDEN
HABERİ OLMASI LÂZİM...

ANNA MEK-
TUBU AÇTI OKUDU.

HAYRET! BAY HERVENİN
BU HERZEYİ YİYECEĞİ KİMİN
AKLINA GELİR?

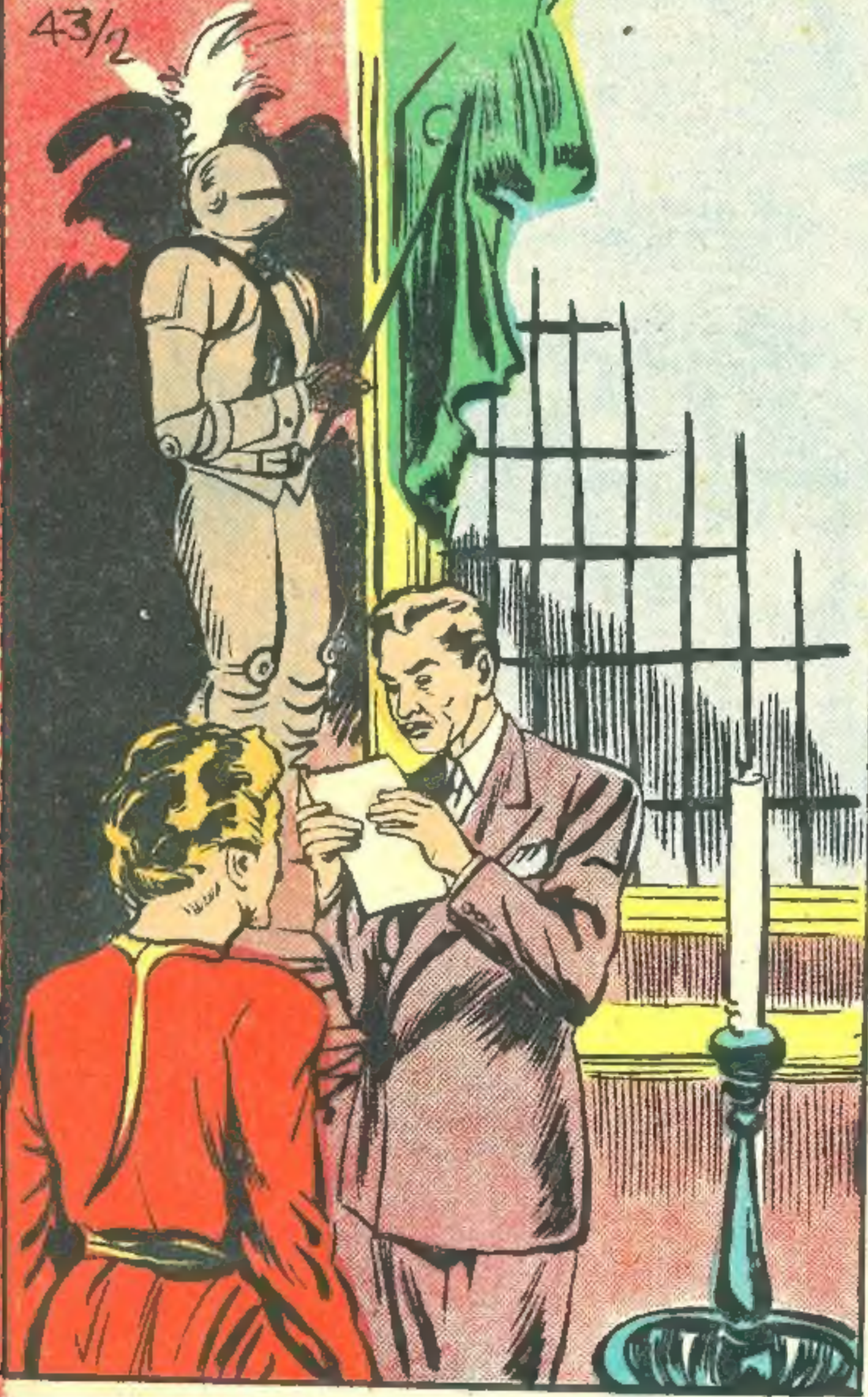
Kayınbederime
ateş ettim. Ölmedi.
Şansı fazlaymış.
Şimdi kızı, yani
karım, bana yak.
İşmüyor. Üstelik
hasta. Allah
bilir ama galiba
yolcu.. Bana gelince
bu hayat pek
çekilmez oldu

ANNA RÜZGÂR GİBİ KONTUN ODASI-
NA GİRDİ. KONT DAMADININ YAZISI-
NI OKUDU. VE OKUDUKÇA SARARDI.

ANNA DEMEK BUNU BAY
HERVENİN ODASINDA BULDUN?
AMAN BUNU KİMSEYE Dİ.
YURNA. AĞZIN SIKIDIR BİLİRİM

43/2

KONT O GÜNKÜ
OLANLARI HATIR-
LADI. BİRÇOK
ŞÜPHELİ NOKTALAR
BULDU.

DEMİK YANSEN
SUÇSUZ? HALBUKİ
ONU MAHKÛM ETTİ-
MEK İÇİN YALAN
BİLE SÖYLEDİM.
KLERE KARDEŞİ OL-
DUĞUNU SÖYLEDİM.

KONT, KAPISINI YURMADAN
DAMADININ ODASINA GİRDİ.
HERVE DARSAK'IN ÜZERİNE
YÜRÜDÜ.

HAIN.. ALÇAK
NAMUSSUZ..
BU YAPTIĞINI
BEĞENDİN Mİ

NE OLUYOR?
OYNATTINIZ
MI KUZUM?

HERVE BİRŞEYLER ARAR GİBİ CEPLERİ-
Nİ ARAMAYA
BAŞLADI.

BOŞUNA ARAN-
MA.. İŞTE BÜ
ARADIGIN DE.
GİL Mİ?

EE!!
NE OL-
MUŞ?

OLACAĞI ŞU.. SEN KATİL
SERSERİNİN BİRİSİN.. KIZIMIN
SİHHATİNİ VE SADETİNİ BER-
BAT ETTİN.. DEFOL GİT EVİM-
DEN.. SANA BEŞ DAKİKA İZİN..

